

Ó, Bo - že, tvé slo - vo sva - té
ne - žli se nám zře - te - lným stal

dlou - ho by - lo v te - mno - sti,
hlas tvé dra - hé mi - lo - sti,

jej s ji - ný - mi a - po - što - ly

Pa - vel z úst tvých nám se - psal;

bu - diž chvá - la ne - sko - na - lá,

žes nám to do - ží - ti dal.

2. Když tak vzešlo slova světlo, / ó, Bože, tvého jasně, / dej ho i těm poznati všem, / kteří ještě nešťastně / ve tmách vězí a nálezy / lidskými se jen řídí, / v nichž však hynou, tak ať minou / věčné pekelné bídy.
3. Pane, já vím, že Ty všem svým / pomůžeš vždy z úzkosti, / vždyť slovo tvé, že dítky ctné / skrze víru z výsosti / jsou spasené a nemají / na věky zahynouti; / prosím Tebe, dej pro sebe / na to vždy spolehnutí.